

NehemiaInfo

ETIOPIE Zapálím modlitebnu
UKRAJINA Platíme obrovskou cenu
STŘEDNÍ ASIE Natalja
TANZANIE Novinky z Masajské stepi

Přinášíme změnu
do lidských životů.

Obsah

	Etiopie
3	Tam, kde kozy mění lidské životy
4	Etiopie
Evangelizace v kavárně
5	Etiopie
Zapálím modlitebnu
6	Etiopie
Křest nově obrácených
7	Chorvatsko
Občerstvující změny
8	Ukrajina
Platíme obrovskou cenu
10	Střední Asie
Natalja
12	Tanzanie
Novinky z Masajské stepi
14	Etiopie
Děti Jimma, Kofele
16	Misie
Hudba pro všechny národy
18	Misie
Návrat do Jižní Asie
19	Ukrajina
Další kamion
20	Izrael
Obnova lesů na Karmelu

Jsi Božím zaslíbením

Ze své rodné vesnice se potácela zbitá, zraněná a napůl v bezvědomí. Za sebou zanechala celý svůj dosavadní život. Hnali ji jen v tom, co měla právě na sobě. Mučila ji představa, že už nikdy neuvidí své milované děti, které jí nedovolili vzít s sebou. Zároveň však byla plná odhodlání. Ježíše si zamilovala a svoji víru už nechce dál skrývat.

Říkáme jí Defari. V amharštině to znamená „statečná“. Sedíme spolu u stolu někde v Etiopii, nasloucháme jejímu dramatickému příběhu a díváme se do očí, ve kterých se zračí veškerá bolest pronásledování na jedné straně, ale i pokoj a radost z Boží blízkosti na straně druhé. Snažíme se ji povzbudit a Pán Bůh nám dává na srdce nádherné Ježíšovo zaslíbení:

„...A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku [nebo ženu] nebo děti nebo pole pro mé jméno, vezme stokrát víc a získá věčný život. Mnozí první budou poslední a poslední první.“ (Mt 19:29–30)

Musím se přiznat, že se mi tato Ježíšova slova nečetla příliš snadno. Vlastně si nepamatuji, kdy mě nějaké čtení z Bible stálo tolik přemáhání. Když jsem dočetl ke slovu „děti“, píchlo mě u srdce a musel jsem se nadechnout, abych se nezalkl slzami.

Dostane stokrát víc? Co to vlastně znamená? Co chcete nabídnout matce, která byla donucena opustit vlastní děti? Vždyť ona nechce a nepotřebuje stokrát víc. Chce jen své děti. A pak mi to najednou došlo. Ježíš tu mluví o církvi. Pronásledovaným, kteří kvůli své věrnosti Bohu přicházejí o všechno, nabízí jako útěchu tebe a mne.

Znamená to, že můžeme Defari nahradit její děti? V žádném případě. Můžeme jí ale vytvořit zázemí, ve kterém se lépe vyrovná se svou ztrátou. Etiopská církev se tohoto úkolu zhostila naprosto skvěle. Když ji rodina za vydatné podpory sousedů vyháněla, všichni křičeli, že z ní bude vydědenc, že bude až do smrti sama, všemi opuštěná. Teď má podle svých vlastních slov mnohem větší rodinu než dříve. Opustila domov, ale našla stokrát více otevřených a navíc láskyplných domovů.

Také cítíte to mrazení v zádech, když si uvědomíte, že můžeme být naplněným Ježíšovým zaslíbením pro lidi v Etiopii, v Tanzanii, na Ukrajině, ve Střední Asii a na jiných místech, o kterých se dočtete v tomto čísle našeho časopisu? Není to vzrušující?

Jiří Hanák,
člen Správní rady

Proměna
společnosti
ve vesnici
Senbete Sinkile.

Tam, kde kozy mění lidské životy...

Leoš Cásek

Když jsme v roce 2018 dostali nabídku od našich etiopských partnerů začít s projektem Koza do každé rodiny, byli jsme touto myšlenkou uchváteni. Nicméně pohledem reality běžného života to pro nás byl doslova krok do nejistoty. Především proto, že jsme neměli dostatek finančních prostředků. Nicméně představa, že přineseme změnu do míst, kde lidé žijí v naprosté beznaději, nás hnala kupředu. S odstupem necelých pěti let vidíme, že jsme se vydali správným směrem. Po poslední návštěvě v loňském roce jsme se o tomto mohli opakovaně ujistit.

Náš tým stojí na prašném prostranství uprostřed Senbete Sinkile a africké slunce nám nemilosrdně zbarvuje naši neopálenou pokožku. Kolem nás se shromáždil dav několika desítek žen. Každá z nich přivedla na setkání ukázat svoji kozu nebo krávu a některé dokonce dorazily za přítomnosti menšího stáda.

Ženy horečně diskutují a navzájem se překřikují. Většina z nich se hlásí o slovo, aby tak vyjádřily svoji vděčnost a osobně nám poděkovaly za pomoc přicházející až z dalekého Česka.

Alemitu nadšeně vyjadřuje svoji vděčnost.

Je matkou osmi dětí a její manžel pracuje jako farmář za minimální mzdu. Alemitě se s postupem času podařilo získat z první kozy menší stádo, které prodala a za peníze pořídila krávu. Koordinátor projektu se rozhodl ocenit její úsilí a daroval jí další kozu, aby ji v jejím záměru podpořil. Konečným výsledkem pak bylo dalších osm koz, které Alemita získala. Šest z nich prodala a pořídila další krávu. Ta postupem času přivedla na svět malého býčka a toho rodina prodala. Ze získaných peněz pak opravili dům, který byl v havarijním stavu.

**Když Bůh
přichází, dějí
se zde nejruš-
nější zázraky.**

A i přesto mají dostatek na to, aby zajistili svoji početnou rodinu z prodeje mléka.

Místním jsme ve dvou fázích rozdali celkem 200 koz s cílem pomoci až 400 rodinám. Většinu obdarovaných koza doslova změnila život. Z prodeje mléka, případně kůzlat, mají tak možnost zajistit základní potřeby svých rodin.

Mnohé ženy s postupem času získaly z jedné kozy doslova menší stádo. Jiné zase kozy prodaly a pořídily krávu, která nadojí více mléka, nebo koupily osla a dováží za úplaty do vesnice vodu. Další ke kozám pořídily ovce nebo slepice. Několik rodin z utržených peněz pořídilo pole a pěstují kukuřici.

V projektu je dnes celkem 277 koz, 12 krav, čtyři ovce, dva osli a 30 slepic. Z důvodu nedostatku vody ve vesnici však 30 koz pošlo a 15 bylo ukradeno.

Všechny ženy v projektu jsou zapojeny také do skupin SHG (Self Helping Group), kde se učí finanční gramotnosti. V neposlední řadě společně spoří po malých částkách finanční prostředky s cílem začít vlastní drobné podnikání.

V celkem deseti skupinách, do kterých jsou rozděleny, dosud společně naspořily 324 612 ETB, což je 143 000 Kč. Pro místní komunity je toto nebyvalý příklad toho, že změna je možná!

Velkou výzvou pro místní je však nadále nedostatek vody a minimum srážek, což zásadním způsobem negativně ovlivňuje podmínky k životu pro místní. S našimi partnery hledáme způsob, jak na tuto potřebu zareagovat.

Děkujeme všem, kdo přinášíte spolu s námi změnu do lidských životů. ■

Defari Evangelizace v kavárně

Jiří Hanák

Defari vyrůstala v radikální muslimské rodině. Duch islámu ovládal celou jejich vesnici. Nikdo netušil, že v jejich sousedství žije křesťanská rodina. Defari se s nimi přátelila a hrála si s jejich dětmi. Občas se spolu modlili a písněmi uctívali Boha. Netrvalo dlouho a přijala Ježíše jako svého Pána a Spasitele.

Kromě této rodiny věděl o jejím rozhodnutí pro Krista jen jeden jediný člověk - chlapec, se kterým se odmalička kamarádila. Když vyrostli, vzali se.

Její manžel byl natolik tolerantní, že jí dovolil navštěvovat církev. Jenže jednou ji viděli vycházet z církve její rodiče. Šli k nim domů a vyvolali velký skandál. Manžela nutili, aby se s ní rozvedl a vyhnal ji. Podlehl hroznému tlaku rodiny, a aby neztratil tvář, začal Defari dokonce bít. Mimo jiné ji třikrát velmi silně uhodil do hlavy. Vyhodili ji z domu a celou zakrvácenou hnali vesnicí, ze které ji navždy vyhostili. Jediným majetkem, který si s sebou vzala, bylo oblečení, co měla právě na sobě. To jí však netrápilo. Mnohem horší bylo, že musela doma nechat své dvě malé děti. Staršímu chlapci bylo pět let a mladší dívence teprve tři.

Polomrtvou, napůl v bezvědomí ji našli křesťané. Ujali se jí a dovezli do nemocnice, kde ji lékaři okamžitě operovali. Po propuštění z léčby neměla kam jít. Zůstala ve větším městě a pracovala jako hospodyně za 400 birrů měsíčně (necelých 200 Kč). Přestože vydělávala zoufale málo, byla schopna spořit. Po pěti měsících ušetřené peníze investovala a začala přeprodat banány. Později si otevřela malý stánek u cesty, kde prodává kávu a čaj.

Zpočátku se bála jít do církve. Nikoho tam neznala, a tak měla strach, že ji odmítnou, protože pochází z muslimského prostředí. Okamžité vroucí přijetí ji proto překvapilo. Křesťanům vyprávěla, že Ježíše přijala již jako dítě, ale

Příběhy etiopských evangelistů.

teprve nedávno se k němu přiznala veřejně. Pastor jí během rozhovoru nabídl, zda se nechce nechat pokřtít a stát se součástí církve. Vděčnost, jakou cítila, se nedá vyjádřit slovy. Pastor ji seznámil s evangelistou Abiddem, který ji vyučil a pokřtil. Byla šťastná, protože stejně jako ona pocházel z muslimského prostředí. Cítila, že v něm našla někoho, kdo jí skutečně rozumí.

Netrvalo dlouho a muslimové v jejím okolí jí začali naslouchat. Tři z nich odevzdali svůj život Ježíši. Brzy bylo zřejmé, že Defari má zvláštní obdarování ke kázání evangelia. Vedoucí jí proto navrhli, aby vystudovala biblickou školu a připravila se na službu evangelistky. Nadšeně souhlasila. Po jejím absolvování přivedla další dvě ženy k Ježíši. Měli jsme to potěšení být při křtu jedné z nich.

Nedávno se Defari dozvěděla, že se její bývalý manžel znovu oženil a narodily se mu další dvě děti. Jejich chlapečka a holčičky se zřekl a dal je do péče Defariiny matky. Pokusila se s ní spojit a požádat ji, zda by je mohla vidět. Cítila, že s odstupem času Pán Bůh naklonil její srdce. Přála by si, aby se Defari vrátila domů. Její otec však naprosto nesouhlasil. „Nikdy už tě nechci vidět. Pokud se vrátíš, zabiju tě,“ vyhrožoval.

Nedbala výhrůžek, s matkou domluvila tajné setkání, vydala se na cestu a po třech letech se opět šťastně shledala se svými dětmi. Věřící, že brzy přijde den, kdy si je bude moci vzít k sobě. Trápí ji, že teď nechodí do školy a nemají péči, jakou potřebují. Je odhodlaná udělat cokoli, aby mohly být zase spolu.

Defari si chce vydělávat sama na sebe, aby nepotřebovala finanční podporu ve své službě evangelistky. Kavárenský stánek jí poskytuje mnoho příležitostí ke svědectví. Chce tak i nadále kombinovat podnikání a službu. „Nutně však potřebuji vaše modlitby,“ uzavírá Defari. ■

Abidda Zapálím modlitebnu

Miroslava Cásková

„Neumím ani vyjádřit svou vděčnost za to, že za námi stojíte! Vy jste nyní součástí mé rodiny.“ říká evangelista Abidda.

Obrátil jsem se v roce 2014, poté, co jsem se oženil. Chodil jsem do madrasy a uměl celý Korán z paměti. Pocházím ze z části Etiopie, která je převážně muslimská. I přesto zde křesťané založili církev. Náš šejk mi tenkrát předložil zajímavou výzvu se slovy: „Když zapálíš jejich modlitebnu, tak ti zaplatím cestu do Saúdské Arábie.“ Jeho nabídka mě nadchla, a tak jsem k této akci přizval svého kamaráda. Chystali jsme se splnit náš úkol. Zjistili jsme, že místo střeží hlídači, proto jsme záměrně počkali až na hlubokou noc, až půjdou hlídači spát. Když jsme však dorazili místo, byli jsme zmatení. Za žádnou cenu jsme tu jejich modlitebnu nemohli najít... chodili jsme stále dokola a modlitebna jako by zmizela. Přitom jsem kolem ní chodil téměř každý den už více než čtyři roky! Nad ránem jsme to vzdali a šli se domů nasnídat. Když jsme se pak vydali zase do školy, jejich modlitebna byla stále na svém místě! Ráno jsme viděli i to místo, kde jsme se noc předtím skrývali a čekali... Proto jsem se rozhodl, že náš úkol splníme hned další noc.

Můj kamarád však dostal strach, a proto jsem oslovil někoho jiného a v noci jsme se vydali uskutečnit náš plán. Když jsme však dorazili na místo, slyšeli jsme, jak se křesťané modlí a zpívají. Usoudili jsme, že bude lepší počkat, až skončí a pak založíme oheň. Když jsme však čekali, uviděl jsem najednou, jak z jejich budovy stoupá hustý bílý kouř. Zeptal jsem se svého kamaráda: „Vidíš ten bílý kouř?“ On však nic neviděl! V tu chvíli jsme byli jako paralyzovaní. Nemohl jsem se hnout! A pak jsem uviděl, jak se kouř změnil ve velký oheň! Nenapadlo mě nic lepšího než začít křičet. Kamarád se lekl a rychle utekl, já jsem tam však stál dál a stále jsem volal, že hoří, až se seběhli lidi z okolí. Začali se mě ptát, co

Chtěli jsme za odměnu vypálit modlitebnu.

se mi stalo. Volal jsem: „Protestantská církev hoří!“ Ale oni kroutili hlavou: „Co blázníš? Nikde žádný oheň není, nikde nehoří!“ Pak jsem slyšel komentáře: „On se asi zbláznil, zešílel.“ Ale pak někteří přišli a řekli: „On určitě přišel, aby tu církev zapálil sám.“

Noc jsem strávil u starosty vesnice, který ráno zavolal mému otci. Když otec dorazil na místo, lidé se znovu sešli a dostal jsem pokutu za rušení nočního klidu.

Nikdo z mých kamarádů se mnou nechtěl mluvit. Většina si myslela, že mi přeskočilo. Měl jsem spoustu otázek a z mnoha věcí jsem byl zmatený. Rozhodl jsem se hledat odpovědi v Bibli, kterou jsem si sehnal a tajně četl. Také jsem tajně chodil na shromáždění do církve. Abych minimalizoval rizika, chodil jsem na shromáždění, které bylo od mé vesnice vzdálené šest hodin chůze. Všechny tyto události mě vedly k hlubokým myšlenkám ohledně mé dosavadní víry. Postupem času jsem došel k přesvědčení, že Kristus žije, a odevzdal jsem mu svůj život. Báł jsem se však přiznat ke Kristu veřejně, a tak jsem ještě rok dělal muezína, který veřejně volá lidi k modlitbám.

Abidda je nyní velmi obdarovaný evangelista, který přivedl již více než 200 lidí ke Kristu. Mnohokrát byl bit a pronásledován, jeho velké srdce však bije pro ztracené. ■

S. Korea Mléko ano, chleba stále ne...

Hranice se Severní Koreou zůstávají nadále zavřené. Stále očekáváme, že je každým dnem otevřou. Jsme připraveni, máme objednáno velké množství mouky a surovin, a jakmile bude cesta volná, jsme schopni okamžitě obnovit i pečení chleba. Modlíme se, aby se hranice opravdu brzy otevřely! V této chvíli nadále rozvážíme do škol a mateřských školek alespoň sójové mléko. I přesto, že chleba nepečeme, jsou náklady na rozvoz stále stejně velké.

Jaká je skutečná situace v zemi, nikdo momentálně nedokáže říci. Lidé o tom nemůžou hovořit. Pronikají jisté zprávy, že je v zemi obrovský hlad. Lidé mají „nařízení“ jíst méně. Ale jak mají jíst méně, když už předtím jedli málo?

Děkujeme, že mnozí v podpoře dětí nepolevujete. Sójové mléko alespoň částečně zasytí již tak vyhladovělé děti. ■

Finanční pomoc pro S. Koreu můžete zasílat na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1301. ■

Miroslava Cásková

Při říjnovém setkání jsme mohli být také součástí křtu nově obrácených křesťanů z muslimského prostředí. Celkem jich bylo připraveno ke křtu 30. Nicméně my jsme mohli být při křtu 17 z nich. Jejich příběhy jsou dechberoucí, někdy zahanbující, protože jejich víra je stojí opravdu všechno. Je ryzí, je opravdová, je hluboká. Na druhou stranu místní evangelisté se o dobrou zprávu podílejí s horoucím srdcem a láskou. Nyní jich díky vám podporujeme 11. Od května do září prostřednictvím jejich služby uvěřilo 68 lidí. Mnohdy zakoušejí pronásledování, bití a útrapy, ale stále jim nechybí úsměv na rtech a jejich tváře září. I pro mne to jsou hrdinové víry. Máme se od nich co učit. Na stránkách 4 - 6 jsou příběhy alespoň některých z nich.

Ovoce místních evangelistů - tedy i vás všech, kteří jste podpořili jejich práci.

Křest nově obrácených

Navštívili jsme i misijní školu plnou mužů připravených vyjít na nezasazená misijní pole. Bylo to velmi povzbudivé. V mé mysli spíše vytanula myšlenka: Kde jsou naši čeští mužové? My vás taky potřebujeme!

Děkuji vám za vaši finanční podporu! Nicméně vlivem inflace stouply náklady na 3 000 Kč, ale díky vaší štědrosti za nimi můžeme stále stát. Takže jejich ovoce je i vaše a každý z nich posílá - se slzami v očích - tisíce díky a požehnání všem, kteří se na podpoře podílíte. Má to obrovský smysl. Děkujeme! Pokud bychom měli finančních prostředků více, podpoříme takovýchto evangelistů víc a zefektivníme jejich práci.

Práci evangelistů můžete podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 5201. ■

Při čtení první strany Koránu, kterou jsme museli recitovat 17 krát denně, mi vyvstala otázka, co opravdu znamená pasáž "ukáž mi tu správnou cestu". Tato věta mi několik dní nedávala spát. Nakonec jsem se rozhodl promluvit se šejkem. Ten mi však poměrně rázně dal najevo, jestli si kladu takovéto otázky, je to jasný signál, že přemýšlím o křesťanství. A tím pádem jsem káfir, nevěrec a protivník proroka Mohameda. Přišel jsem domů a byl jsem jeho reakcí zcela zdrcený. V noci jsem měl zvláštní sen. Viděl jsem sám sebe, jak se umývám v krvi. K mému údivu bylo mé tělo a oblečení úplně čisté. Krev očistila veškerou špínu.

Následující den jsem odjel do blízkého města, abych navštívil svého bratra. Když jsem procházel městem, zcela nečekaně jsem se ocitl v blízkosti církve. Slyšel jsem, že právě probíhá shromáždění. Slyšel jsem chvály, modlitby a jásající lidi. Ze zvědavosti jsem vešel dovnitř. V průběhu shromáždění se mě Bůh natolik dotkl, že jsem mu odevzdal svůj život.

S postupem času jsem se zapojil do sboru a začal studovat Bibli. Cítil jsem, že mě Bůh chce použít jako evangelistu. Z počátku jsem chodil na ulici a kázal veřejně, ale lidé se neobraceli. Nebylo to lehké, ale veřejně jsem se hlásil ke Kristu.

Sen mi změnil život

Evangelista Adii

V tomto městě mě všichni znají. Několikrát se stalo, že mě místní muslimové zbili. Pokaždé, když jsem byl pro Krista bit, říkal jsem: "Bůh vás miluje." V zásadě jsem šťastný, že pro svoji víru mohu trpět. Pomáhá mi to růst ve víře a přibližuje mě to k Bohu. Je to pro mne určitá forma oběti.

Jednou jsem svědčil muži a ten mě hned nato zbil přímo na ulici. Nicméně po nějaké době dal svůj život Kristu a dnes je pastorem církve. Pokaždé, když ho potkám, mám obrovskou radost! Je viditelným ovocem mé služby, a nejen mojí, ale i vaší!

Před měsícem mě zbili na ulici za to, že jsem znovu kázal evangelium. A to tak, že jsem nebyl schopen ani chodit. Musel jsem do nemocnice na operaci břicha. Díky Bohu se dnes cítím lépe.

Jsem nesmírně vděčný za pomoc z Česka, díky, že za námi stojíte a podpíráte nám ruce. Díky vám mám možnost přinášet evangelium ztraceným tohoto světa.

Díky vaší štědrosti jsme jeho ženě koupili šicí stroj za 25.000 Kč. Je švadlenou, a tak bude schopna sama vydělávat a rodina tak bude částečně finančně soběstačná. ■

Daruvar

Občerstvující změny

Václav Bednář

Před rokem jsme se přestěhovali na místo, které se stalo naším novým domovem. I když jsme v chorvatském Daruvaru zatím krátce, přesto vnímáme i v tom krátkém čase, jak Pán Bůh propojuje různé lidi a připravuje situace, do kterých můžeme vstupovat.

Noví lidé ve sboru. Díky službě chomutovského týmu, který zde evangelizačně sloužil celý týden, jsme rozšířili naše řady o dva nové členy. Jednoho jsme pak vyslali s požehnáním do Česka, kde se připojil ke své rodině a nastoupil na střední školu a doufáme, že se stane platným členem nově vznikajícího sboru. Další je katolička, která prošla i charismatickou obnovou, a jsme moc vděční za její otevřenost a hlad po Božích věcech, kdy hledá nejen literu, ale hlavně život.

Seznámili jsme se s paní ředitelkou muzea přes historii naší modlitebny - bývalé synagogy a navazujeme s ní přátelství a spolupráci. Podařilo se nám navázat i kontakty s česko - chorvatskými básníky a účastnit se jejich aktivit.

Vidíme, jak jsme sledovaní a kolik lidí nás kontroluje a co o nás všechno vědí, až z toho mrazí. Při různých rozhovorech s lidmi ve městě, kdy se zastavujeme jen tak na slovíčko, nám mnohdy vyrazí dech, když nám říkají o různých situacích, kdy nás sledovali nebo poslouchali v rozhovorech. I když jsme v Chorvatsku, nikdy nevíme, kdo nám rozumí a mluví česky. O to je to větší výzva být živým evangeliem a pak podle potřeby použít, jak se říká, i slova. Jsme moc vděční Pánu, že i přes naše nedokonalosti nás mohou lidé vnímat pozitivně a mít k nám pomalu budovanou důvěru.

Sousedovi (válečný veterán a dost podivínský muž) jsme gratulovali k narození vnuka, a ten jen zářil nadšením,

Už se zde cítíme jako doma.
Pomalými krůčky přicházejí
pozitivní změny.

že to víme. Za dva dny k nám došel s číslem na nějakého známého, ať k němu jedeme na odpočinek k moři, že pronajímá apartmán. Tak to nás dost překvapilo, že se ho to až tak dotklo. V těchto maličkostech vidíme, jak Pán Bůh otvírá příležitosti k rozhovorům.

Ve sboru se také pomalu mění atmosféra a někteří se začínají více zajímat o Boží dary a projevy Ducha, z toho máme velkou radost. Střeďeční vyučování přináší i větší komunikaci a diskuze o tématech, která se neotvírala nebo brala jako samozřejmost, a zjišťujeme, jak vlastně i rozdílně o nich smýšlíme.

V polovině října jsme ve vodě pokřtili dva nové bratry.

Jeden je ze sboru v Garešnici a druhý se se svou manželkou připojil do našeho společenství. Byla to velmi významná akce, setkal se nás přes 70 lidí a z toho bylo více jak deset nevěřících, hlavně rodina a přátelé křtěnců.

V říjnu jsme ještě otevřeli první domácí skupinku,

kde vytváříme přátelské prostředí, abychom se mohli více za sebe modlit. Na tuto skupinku si připravuji slovo v chorvatštině.

Rovněž i ve sboru začínám mít kázání v chorvatském jazyce. Kéž ještě více můžeme jako celek vnímat naše povolání a poslání a vstupovat do věcí, které nám Pán Bůh připravil. Děkuje za vaši přízeň, finanční a modlitební podporu, bez vás bychom nemohli stát na tomto místě. ■

Platíme obrovskou cenu Ukrajina

Rozhovor s ukrajinským
pastorem Kostou Melnikem.

Jiří Hanák

Poslední dva dny jste byli bez elektriky. Jak jste to snášeli?

Nejen bez elektriky. Nefungovala mobilní síť, netekla voda... "totální blackout". Samozřejmě, že lidé prožívají velký stres. Dříve jsme byli zvyklí, že třeba nešla elektrika, ale voda tekla, mobily fungovaly. Mohli jsme zavolat příbuzným, že jsme v pohodě. Ale takhle je to pro lidi těžké.

Co je teď pro vás nejtěžší? Všudypřítomná otázka zní: „Kdy to všechno skončí?“ Lidé jsou připraveni trpět, sedět ve tmě, připravit si zásoby jídla. Ukrajinci jsou trpěliví a vědí, jak přežít. Ale představa utrpení bez konce je pro ně velmi skličující.

Před pár dny jste se vrátili z Chersonské oblasti, kam jste vezli humanitární pomoc. Co vás tam čekalo? Jaká je tam situace? Tentokrát naše pomoc mířila do Velyke Oleksandrivky, Male Oleksandrivky a Davydiva Bridu. To jsou místa, která byla ještě nedávno okupovaná. Co nás tam čekalo? Totální zkáza. Na každém rohu jsme objížděli množství zničené vojenské techniky. Všechno okolo je zaminované. Jeli jsme velmi opatrně, jedno auto za druhým ve stejných kolejkách. Lidé, kterým jsme pomáhali, nám vyprávěli hrůzostrašné příběhy. Mnoho mrtvých. Spousta lidí jednoduše zmizela. Ostatní žili v neustálém strachu. Teď se konečně znovu nadechují k životu. Někteří z těch, co utekli, už se vracejí zpátky, ale všechno je tam zničené...

Je těžké se na to dívat... Kdyby to byly jen následky bojů. Slyšeli jsme mnoho svědectví, kdy okupanti vzteky bez sebe

ubližovali lidem a ničili domy se slovy: „Kdo vám dovolil tak dobře žít?“ V jejich očích byl nefalšovaný úžas nad tím, že v prosté vesnici na Ukrajině mají krásně obloženou koupelnu s tekoucí vodou a moderně vybavenou kuchyň. Hodili jim tam granát nebo dům rozstříleli z tanku. Zemřelo tam skutečně hodně civilistů. Člověku nad tím zůstává rozum stát.

Mnoho lidí uteklo před válečným běsněním do relativního bezpečí Kryveho Rihu. Jak jim pomáháte? Oficiálně přišlo do našeho města okolo 100 tisíc uprchlíků, ale ve skutečnosti jich bude víc. Mnozí z nich přicházejí do církve. Každou neděli jim rozdáváme humanitární pomoc. Nejde jen o potravinové balíčky, oblečení nebo drogerii. Hledáme pro ně ledničky, pračky, zkrátka všechno, co ty rodiny potřebují. Snažíme se jim vlít do žil trochu naděje. Pro mnohé z nich byl Kryvyj Rih oázou, místem, kde dostanou první pomoc, chvíli si odpočinou a pak vyrazí do bezpečí více na západ. Není to tak dlouho, co byla okupační vojska 40 km od Kryveho Rihu. Teď, když jsou za Dněprem, lidé cítí alespoň trochu úlevu.

Jak přijímají uprchlíci vaši duchovní službu? Když jsme byli u vás, všiml jsem si, že jsou velmi vděční a otevření...

Je to samozřejmě člověk od člověka. Někteří ji nadšeně přijímají, jiní jsou velmi opatrní a podezřívaví. Na některých se podepisuje dlouhý vliv ruské propagandy. To se týká hlavně těch, co žili delší dobu v nejvýchodnějších oblastech Ukrajiny. O to krásnější je pak vidět, když Boží světlo přichází do temnoty jejich srdcí a oni zažívají osvobození. Nádherným příkladem je jeden muž ze Severodoněcka, který si přišel pro

UKRAJINA

humanitární pomoc. Bůh se ho dotkl a přijal Ježíše do svého srdce. Teď se velmi aktivně podílí na našich humanitárních projektech. Snažíme se uprchlíkům věnovat. Vedeme s nimi rozhovory, rozdáváme jim Bible. Když jsme byli v Chersonské oblasti, rozdávali jsme kromě humanitární pomoci i kontakty a povzbuzovali je, aby zavolali, když budou něco potřebovat. Věřím, že všechno to dobré, co zaséváme, ještě vydá hodně ovoce, protože lidé se ptají: „Kde vás můžeme navštívit?“ nebo „Můžu dát váš kontakt příbuzným? Oni také potřebují vaši péči a rádi by přišli do církve.“ Vidíme vděčnost uprostřed vši té hrůzy. Lidé nám děkují a ptají se: „Kdo jste? Jak to, že nám tak nezištně pomáháte?“ Odpovídáme jim: „Protože vás Bůh miluje. Nepřestávejte ho hledat.“ To všechno je pro nás velké povzbuzení.

Česká církev se za vás bez přestání modlí, posílá humanitární pomoc, čím vám jako Češi ještě můžeme pomoci?

Především jsem vděčný, že česká vláda i česká veřejnost tak aktivně podporuje Ukrajinu. Mnozí z vás přijali do svých domovů ukrajinské uprchlíky. S láskou se o ně staráte. Je těžké vyjádřit slovy, jak moc jsme za vaši podporu vděční. Co se týká humanitární pomoci, tak jsou zde věci, které dnes pro nás mají cenu zlata. Generátory na výrobu elektřiny, termoprádlo... protože zima přichází a ti, co nás nenávidí, ještě neskončili. Když jsme včera večer procházeli s manželkou městem, přšelo a všude byla naprostá tma. A najednou se v té tmě zjevila malá kavárna, kde měli starý generátor a zadarmo tam lidem poskytovali připojení k internetu skrze starlink. Bylo tam několik set lidí, kteří byli velmi vděční, že se mohou spojit se svou rodinou. Jak jsem to viděl, tak jsem si říkal: „To by bylo super, kdyby církev mohla být takovým, jak my říkáme „nezlomným bodem neporazitelnosti“, kde by se lidé mohli scházet.“

Co je v této situaci největší výzvou pro církev?

Aby církev zůstala církví a nepřestala sloužit. Pokud je to možné, aby služebníci zůstávali na tom místě, kam je Bůh povolal, ať už je tam jakkoliv těžká situace. Před pár dny jsem hovořil s pastorem, jenž zůstává i se svou rodinou v Nikopolu, přestože město je těžce zkoušeno neustálým ostřelováním. Jednotky okupantů jsou totiž jen pár kilometrů daleko. Mnoho lidí přichází k nim do církve a děkují, že tam zůstávají s nimi. Říkají, že je všichni opustili, ale církev tam pro ně i nadále zůstává otevřená. To je nesmírně silný moment. Církev jako prorocký hlas ohlašující Boží lásku. Bohužel je i spousta rozvrácených církví, kde jako první utekli služebníci a lidé tam zůstali jako ovce bez pastýře. Samozřejmě rozumím rodičům, co chtějí zachránit své děti. Ale občas je to tak, že vyměníme Boží povolání za své pohodlí. Tam, kde dříve sloužilo 100 lidí, dneska zůstalo 20, a tam, kde sloužilo 20 lidí, zůstali 2. Pro ty, co zůstali, je to opravdu velká výzva.

Velkým problémem jsou také rozdělené rodiny, že?

Samozřejmě. Je to jedna z nejhorších věcí, kterým ukrajinské rodiny čelí. Mnoho otců slouží v armádě. Manželky a děti je za posledních 8 měsíců prakticky neviděly. Hodně žen a dětí odjelo na západ Evropy a muži zůstali doma. Čím déle jsou od sebe, tím více nedorozumění zažívají. Nedokáží se vcítit do situace toho druhého. Tam, kde již dříve byly

problémy, napětí roste. Ženy na západě dostaly dobrou práci, žijí si v relativním pohodlí, dokáží se postarat sami o sebe a přemýšlejí, jestli jim to stojí za to, vrátit se zpátky na Ukrajinu. Manželských krizí přibývá.

A co je největší výzvou pro tebe osobně? Aby mé srdce zůstalo naplněné Boží láskou. Když čelíš tak obrovské nenávisti, když na tebe den co den letí rakety, ostřelují tě a přejí si tvou smrt, je nesmírně důležité chránit své srdce, aby nepodlehlo stejné nenávisti. Nepřestat důvěřovat Bohu, nepřestat sloužit lidem. Nepřát nepřátelům smrt, ale přát si, aby se to celé skončilo tím, že se vrátí domů.

Rozumím. I pro nás je to těžké, když vidíme všechno to zlo. O co horší to musí být pro vás. Ježíš nás učí milovat své nepřátele. Na druhou stranu musíme být obezřetní.

Přesně tak. Milovat své nepřátele neznamena líbat na ústa ty, kdo na tebe plivou. Znamená to neoplácet jim zlým za zlé. Nepřát jim smrt, ale přát jim milost k pokání. Kdokoliv by přišel k nám do církve, posloužíme mu s láskou a úctou, ale jsme opatrní a nejsme naivní. Vůči Rusům necítíme nenávist. Spíš je nám líto, že mnozí z nich jsou zmanipulováni, obelháváni a podvedeni. Někteří jsou naopak sami nešťastní, jakým směrem se jejich země vydala. Jednoduše řečeno, modlíme se za obránce Ukrajiny a přejeme si, aby ti, kteří trápí náš národ, odešli. Takové je naše stanovisko.

Co bys chtěl vzkázat čtenářům Nehemia info?

Asi je pro vás těžké porozumět situaci, ve které se teď nacházíme. Pochopit všechny hrozby, kterým čelíme. Orientovat se v tom, kdo vás informuje pravdivě a kdo se vás snaží obelhat. Pro mnoho z vás je možná Ukrajina příliš daleko a máte své vlastní, mnohem naléhavější starosti. Chci vás však poprosit, abyste důvěřovali těm, kteří znají situaci v naší zemi z první ruky, důvěřovali pravdivým pracovníkům informací, nenechali se obelhat a vytrvale

drželi Ukrajinu ve svých srdcích. Nepřestávejte se prosím přimlouvat za naši zemi. Představte si sami sebe v naší situaci. Nemáte elektriku, neteče vám voda, nemáte možnost zavolat svým příbuzným. Každou chvíli slyšíte o další oběti této hrozné války. Nadační fond Nehemia dělá na Ukrajině skvělou práci a je pro nás velkou pomocí. Pokud můžete, podpořte jejich projekty. Pro nás je však ještě mnohem důležitější vědět, že za námi stojíte, že o nás přemýšlíte, že nás nosíte ve svých srdcích, že v tom nejsme sami. Mnoho lidí mi říká, že Ukrajina teď chrání před ruskou hrozbou celou Evropu. Cena, kterou za to platíme je obrovská. I moje vlastní rodina platí tuto cenu. Před pár týdny padl na frontě Dima, můj synovec, spoluslužebník a bratr v Kristu. Chránil svou rodinu a svou zemi. Zemřel za hodnoty, kterým věřime. Mnoho slz za něj bylo prolito i u vás v České republice. Chci vám poděkovat za vaši účast, za vaši lásku a porozumění, za váš aktivní postoj a podporu.

Dary na pomoc Ukrajině můžete stále zasílat prostřednictvím QR kódu, nebo na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1009. ■

Natalja

Evangelistka ze Střední
Asie očima Felagunda.

Felagund

O Natalji jsem slyšel poprvé, když mi napsali kolegové z USA, že je oslovil někdo z Asie a chtěl by na misii do Afriky. Napsal jsem jí a domluvili jsme se na videohovoru. K mé lítosti byl její potenciální výjezd do Afriky z různých důvodů natolik komplikovaný, že jsem se musel omluvit a sdělit jí, že to je prakticky nemožné. Téměř rok po tomto rozhovoru jsem se dostal i do města v Asii, ze kterého mi tehdy volala. A tak jsem jí zkusil napsat. Středoasijská pohostinnost nakonec překonala počáteční nedůvěru a obavy z bezpečnosti a setkali jsme se osobně. Povíдали jsme si o životě, o Bohu, a po chvíli jsem získal její důvěru a počáteční obezřetnost se změnila v nadšené vyprávění o tom, kam ji Bůh volá a jak Bohu nadšeně slouží nejen v její zemi, ale i v zahraničí. Netrvalo dlouho a byl jsem si jistý, že toto setkání není náhoda. Říkal jsem si, že pokud je jen polovina toho, co říká, pravda, tak přede mnou sedí člověk s mimořádným apoštolským povoláním. Rozloučili jsme se s tím, že bychom mohli spolupracovat a uvidíme, kam případnou spolupráci povede Bůh. Další setkání proběhlo po několika měsících i s jejím pastorem. Se sevřeným žaludkem padl k pastorovi i Natalji dotaz, zda by se nechtěla připojit k našemu středoasijskému týmu. Reakce byla bouřlivá, rychlá, pro mě až neuvěřitelně nadšená, ale hlavně souhlasná.

Aktuálně jsou tomu tři roky od našeho prvního rozhovoru. Natalja je nyní mou klíčovou spolupracovnicí a vedoucí ve své zemi a pomáhá rozvíjet řadu aktivit společně s dalšími

misionáři. Její srdce je ale především v odlehlých, tradičně muslimských regionech, kde se věnuje evangelizaci, budování domácích sborů a vedení nových vedoucích k zodpovědnosti za tyto nové křesťanské komunity. Natalja cestuje do velmi drsných regionů a misijní práce je často spojena s vysokými riziky. Církve a křesťané jsou v její zemi stále pod tlakem pronásledování. I proto jsem ji pozval do České republiky. Jednak, aby se sdílela se svou službou, ale především, abychom motivovali církev i jednotlivce k modlitbě za její mimořádnou práci, za bezpečnost, otevřená srdce lidí a komunity proměněné evangeliem. A během její návštěvy jsem s ní udělal krátký rozhovor, který vám tímto předkládám.

Co bys chtěla vidět jako výsledek své služby za dva roky?

To bych chtěla vidět naši službu aktivní minimálně v pěti odlehlých regionech. Abychom tam sdíleli Dobrou zprávu, vychovávali vedoucí a zakládali nové církve. A potom věřím, že přineseme dobrý vliv na místní komunity. A to nejenom duchovně, ale i sociálně. Abychom přinesli dobrý Kristův příklad do míst, kde sloužíme.

Jaký je rozdíl mezi nezasaženou komunitou dnes a po proměně, o které hovoříš?

Dnes je to tak, že lidé, kteří neznají Ježíše, žijí v temnotě. A ani nemají možnost slyšet Dobrou zprávu, protože tam není, kdo by zvěstoval. Je tam pár křesťanů, ale velmi málo. A tak chci vidět, jak lidé rostou v Kristu, a potom se mění jejich rodiny, jsou silnější a šťastnější. Mezi lidmi začíná být více respektu. Dobrá zpráva mění všechno.

Co myslíš tou temnotou? Lidé žijí v temnotě a snaží se jakkoliv zalíbit Bohu a lidem kolem sebe. Stydí se za to, co dělají a kým jsou i jak žijí. A jsou v pasti svého okolí. V naší zemi nejste brán jako jednotlivci, ale jako součást komunity. Nemí důležité, kdo jste vy jako samostatná osobnost.

V tom je rozdíl mezi naší kulturou a tím, co vidím tady v Evropě. U nás je důležité, co si o vás myslí vaše okolí; rodina, sousedé, širší komunita. A pokud vybočujete, komunita i rodina se může postavit vůči vám. A to platí i pro ty, kdo uvěří v Krista. Lidé se od vás odvrátí a bez komunity nejsi nikdo. Toho se lidé bojí. Nemí důležité, co si o sobě myslíte vy sám, ale co si o vás myslí ostatní. A pokud přijde pravda a Kristus, tak lidé pochopí, že se nemusí bát a budou moci žít ve svobodě. Myslím, že pro vás to bude znít hodně abstraktně. Dá se to těžko popsat, když v tom nežijete.

Jak tedy vypadá opak temnoty? Problém, kterému čelíme je, že lidé nerozumí, že něco potřebují, když ani neví, že je jiná možnost, než ta, které věří. Je to tedy tak, že lidé nevědí, že potřebují Krista, když o něm ani nevědí. A proto se snažíme přinášet Dobrou zprávu. A když ji přijímají, tak vidíte, jak jsou najednou šťastní. Protože už nemají strach z toho, co přijde. Protože už vědí, že je nespasí jejich skutky. Protože vědí, že nemusejí mít jen nekonečný strach a nejistotu z toho, co můžou a co nesmí a jaké to bude mít duchovní důsledky. Nesnaží se už zalíbit Bohu, protože je jim nově jasné, že skutky není možno zalíbit se Bohu. Lidé jsou šťastnější.

Vidíš i jiné důsledky toho, když lidé uvěří? Ano, třeba muži, kteří více respektují své ženy. Ženy jsou v naší kultuře někdy vnímány dokonce až jako nástroje. Pokud žena muže neuspokojí ve všem, co od ní očekává, musí se žena změnit. Ženy mají velmi daleko k rovnosti k mužům a ani nic moc dobrého je nečeká, když žijí zbožný život. Na muže čeká podle islámu v nebi 72 panen. Ale na ženy nic takového nečeká.

Pro českou kulturu je podezřelý, když se věci moc daří. Můžeš se podělit o nějaký neúspěch ve službě? Před pár dny se nám stala nepřijemnost. Chtěli jsme pomoci několika rodinám a koupili jsme jim uhlí na zimu. Objednali jsme velké auto a naložili uhlí. Když jsme přijeli do jejich vesnice, uvědomili jsme si, že bude těžké být opatrní, protože s námi jel nákladák. A když jsme přijeli na místo, tak nás všichni začali sledovat. Lidé vycházeli z domů a dívali se, co se děje a kdo přijel. A já jsem nabyla dojmu, že bychom neměli hned zvěstovat a raději přijít a zvěstovat až příště. Nakonec jsme se sdíleli v jedné rodině a než jsme přešli k další rodině, zeptala jsem se místní křesťanky, zda je rozumné sdílet Dobrou zprávu a dávat lidem uhlí, když nás všichni sledují? Nemůže

Ke svému životu potřebuji Boha a Jeho Slovo.

z toho být problém? A ona řekla, že lidé tady nejsou špatní. Nebyla jsem z toho moc chytrá a nevěděla jsem zda jsem se nezeptala špatně a nebo je prostě v pohodě pokračovat. Místní mluví jazykem, kterým umím jen trochu a nebyla jsem si jistá, jestli si dobře rozumíme. Vnitřně jsem nějak pochybovala a mluvila s kolegou v týmu, že bychom neměli moc tlačit a měli bychom být velmi opatrní. A druhý den přijela policie, přišli všichni z vesnice a začali křičet na místní křesťanku a ta se dostala do velkých obtíží. Měla problémy z toho, že jsme my sdíleli víru a lidé začali říkat, že ji sdílela s lidmi i ona a dokonce dříve rozdávala lidem a sousedům Bible. Celé se to strašně zvrhlo. Tak jsem jí řekla, ať to klidně

hodí na mě, že to je kvůli mně. Ptala jsem se jí, proč mi odpověděla, že lidé zde nejsou zlí, když jsem chtěla vědět, zda máme být opatrní. A ona odpověděla, že mi nebylo bez překladatele rozumět. Tak to je příklad toho, když se něco nepodaří. Ta sestra přišla o práci, všichni všem řekli, aby jí nikdo nedal žádnou práci a že je špatný člověk. Byla do „dobrá“ lekce, ale za velmi vysokou cenu.

Jak vypadá církev ve vaší zemi? Překonali jsme období dětství, kdy jsme se spoléhali na bratry a sestry ze zemí, kde máte delší historii křesťanství. Po mnoho let jsme přijímali pomoc z venku. Ale nyní jsou mezi námi lidé, kteří jsou připraveni dávat, nejen brát. A to je velmi hezké vidět, že my jako druhá generace věřících jsme připraveni dávat.

Jaké je to pro tebe jako pro svobodnou mladou ženu sloužit Bohu? Díky mým pastorům mi Bůh otevřel mnoho dveří. Oni sami mne velmi podporují. A díky tomu to nikdy nebylo nějak náročné. A to i v případě, že máme partnerství s jinými církvemi, kde to není běžné, že slouží žena jako vedoucí. Ale cizí pastoři to vidí a věří mi, když za mnou moji pastoři stojí a podporují mě.

Je to ve tvé kultuře neobvyklé? Ano, je to velmi neobvyklé. Protože znám jinou sestru, trochu starší, ale ta bývá velmi často pastory a vedoucími odmítána, protože je žena.

Co by ti udělalo největší radost? Můžeme pro tebe něco udělat? Rozhodně se za mě modlete a modlete se za naši službu. Tohle by mi udělalo opravdovou radost. Vědomí, že se za vás někdo modlí, vám dá křídla. Kdykoliv jsem věděla, že se za mě modlí sbor v Českém Těšíně, tak i když se věci zdály neřešitelné, tak mi to dodávalo hodně síly.

Podpořit práci Natalji můžete na účet 1057340/2060, v. s. 5303, do poznámky Natalja. ■

Novinky z Masajské stepi

Rok života v cizí kultuře
uprostřed Masajů.

Zuzka

V lednu 2023 uplyne rok, kdy mezi Masaji žiji a misijně pracuji. V současnosti se hlavně starám o hosty v misijním domě, vařím pro tým a pro hosty, pomáhám v mateřské školce. Taky chodím na návštěvy k některým Masajkám. Každý pátek, pokud jsme v Loltepes, svahilsky vyprávím dětem příběh z Bible na dětské bohoslužbě. Účastní se jí 90 – 160 dětí (podle toho, zda přijdou i prvňáčci ze školy nebo ne). Jsem součástí modlitebního týmu. Děkuji Bohu, že nám pomohl zvládnout rok 2022, který byl pro nás misionáře ve stepi mnohdy hodně těžký.

V říjnu bylo postaveno nové hřiště pro MŠ. Větší díl byl hrazen z prostředků německého týmu, který postavil první část. Bezpečnostní prvky a branky na fotbalové hřiště pro děti z internátu byly hrazeny ze sbírky v AC Havířov. O samotnou stavbu se postarali misionáři a naši místní masajští spolupracovníci. Děkuje! Dětské hřiště pro malé děti je v Masajské stepi široko daleko jediné svého druhu. A fotbal je oblíbený u všech generací kluků či mužů.

**Být
příkladem
svým
životem.**

když jsme si vyprávěli o Davidovi a vyráběli papírové ovečky, tak opakovaně v mateřské školce, kde většina ze 140 masajských dětí držela pastelku v ruce prvně v životě. Mnozí vůbec nevěděli, co s pastelkou dělat a jak obrázky vybarvovat. Kreslení přináší mnoho radosti (dokonce i nejstarší místní paní učitelce, která si taky vybarvovala svůj obrázek).

Život předškoláků se od evropského stylu velmi liší. Děti zde dopoledne většinou prosedí v lavicích, kde se učí číst, psát, počítat a občas si zapívají. Učí se zde také základy svahilštiny (jejich rodný jazyk je kimasaj). V 1. třídě ZŠ už musí být schopné zvládat učivo ve svahilštině. Jsem ráda, že se mohu do práce ve zdejší MŠ zapojovat, sdílet každý pátek příběh z Bible ve svahilštině (za pomoci výborného šestnáctiletého Sasiho, který tlumočí moji svahilštinu do kimasaj).

Vitamíny. Od břevlaského sboru jsme dostali pro děti spoustu vitamínů. Rozdáváme je většinou v pátek po bohoslužbě, které se často účastní děti ze školky i z 1. třídy ZŠ. Děkuje za dary!

Zdeňka M. přivezla darem od sboru AC Břeclav pastelky pro děti. Využila jsem je jak při programu na nedělní škole,

Na konci roku probíhají další potravinové akce. Ze sponzorských darů z Česka jsme mohli nakoupit cukr (30 Kč/ kg),

TANZANIE

jenž se rozváží do nejchudších rodin, pomeranče pro děti z internátu – cca 180 kusů ovoce a mléko pro děti (45 Kč/ l). Ovoce a mléko bylo pro děti na přilepšenou ke snídani, jež bývá obvykle velmi prostá.

Ze života Masajů. V minulém čísle Nehemia Info jste si mohli přečíst článek od Mirky o setkání s jednou z velmi chudých masajských rodin, ve které se tatínek Baba Melau rozhodl vydat Bohu svůj život. Děkujeme Bohu, že mu pomohl přestat být závislý na alkoholu a začít se lépe starat o svou ženu a děti. Jejich podvyživený, nemocný a mentálně postižený chlapec Sabori zemřel, což v krátké době několika měsíců je již jejich druhé dítě, které pohřbívali. Zvlášť pro maminku a pro některé sourozence je to moc těžké.

Radostné očekávání. Náš spolupracovník Johanna a jeho manželka Mary děkují za vaše modlitby. Čekají miminko. Moc si přejeme, aby těhotenství tentokrát dopadlo dobře narozením živého a zdravého dítěte.

Zakoušíme mnohé projevy Boží ochrany. Zde pár stručných příkladů.

Útok buvolů. Když se pastor Matthao s dalšími dvěma Masaji vpodvečer vracel z jedné návštěvy, spatřili buvoly, kteří se na ně chystali zaútočit (každý rok zde při napadení buvolem umírají lidé). Pastorovi a oběma lidem se podařilo vyšplhat na strom a zavolat mobilem o pomoc. Náš vedoucí Matthias a další muži je jeli se zbrání zachránit. My ženy jsme se doma modlily. Díky Bohu, buvoli poodešli o kus dál (na doslech), a tak mohli všichni tři rychle slézt se stromu a odjet. Později v noci ještě záchranná akce pokračovala, protože nedaleko pod stromem zůstala pastorova motorka i s klíčky v zapalování a bylo jasné, že pokud by ji nedovezli zpět, někdo by ji ráno nejspíš ukradl. Děkujeme Bohu!

Špatné brzdy. Jiný den jsme jeli do města a v provozu nám přestaly u auta fungovat všechny brzdy... Potřebovali jsme dovézt kufrý devítčlenného týmu k autobusu, tak jsme nemohli nikde auto odstavit...

Hadi. Jiné dny (opakovaně) vícero z nás večer blízko misijního domu potkávalo různé hady. Nikomu se nic nestalo, ale povím vám, že potkat za tmy třímetrovou krajtu nebo kratší, zato prudce jedovatou mambu, tedy není úplně prima zkušenost.

Rozbité sklo. Při další z cest do Arushy vzdálené 107 km nám ve vesnici Komolo nějaký chlapec hodil na auto pravděpodobně velký kámen a rozbil čelní sklo. Díky Bohu, že jsme zrovna jeli celkem pomalu a že se sklo nevysypalo a nikoho nezranilo. Odváželi jsme zrovna do nemocnice jednu holčičku na předoperační vyšetření, zdržení tedy nebylo moc příjemné, ale vše jsme stihli. Druhý den nám v autoservisu sklo vyměnili.

Modlitební potřeby: Modlíme se za budoucí směřování tanzanské misie. Bratr Werner Drottler odešel v září 2022 nečekaně k Pánu. Byla to velká rána, patřil totiž k zakladatelům misijní práce mezi Masaji. Zanechal za sebou velký kus skvělé práce a otiskl se v životech nás všech.

Modlíme se za tým, který je mezikulturní. Potřebujeme jednotu, moudrost i sílu. Modlíme se za možnost zvěstovat evangelium Masajům v nezasažených vesnicích.

Děkuji za váš zájem o misii v Masajské stepi. Pokud byste chtěli pravidelně dostávat zprávy o dění u nás, napište mi na 739 600 280 a přidám vás do skupiny na WhatsApp.

Práci Zuzky můžete podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 2201 a misii v Masajské stepi - v. s. 1203. ■

Kde potřebujeme pomoc:

Dostavba nové kuchyně s jídelnou: 180 000 Kč
Nábytek pro děti v internátu + jídelní stoly: 42 000 Kč
Prádelna a sušárna na internátě: 100 000 Kč
Rekonstrukce domu pro učitele: 78 000 Kč
Nový dům pro učitele: 415 000 Kč
Traktor - 650 000 Kč
Pluh - 110 000 Kč
Polní brány za traktor: 200 000 Kč
Rekonstrukce stávající budovy mateřské školy: 290 000 Kč
Toalety a zázemí pro naše pracovníky: 73 000 Kč

Pokud byste rádi finančně pomohli, použijte prosím v.s. 1203

Děti

Jimma, Kofele

Miroslava Cásková

Jimma. Už z dálky bylo slyšet radostné vítání. Vcházeli jsme do misijního centra skrze novou bránu upevněnou na nově vybudovaný plot ze stříbrného plechu, s botami opět obalenými blátem. Každý z nás dostal do rukou krásnou květinu a zástup asi 250 lidí nám tleskal na uvítanou. V duchu si říkám, že tento potlesk patří vám všem, kteří tak věrně tyto děti podporujete. Kéž byste to mohli všichni slyšet!

Připravili si pro nás krásný program. Děti zpívaly a jedna maminka vydávala svědectví o tom, jak jsme se loni společně modlili za její dceru s nemocným srdcem a nyní je zcela zdravá. Maminky povstávaly a veřejně vyjadřovaly velkou vděčnost za to, že jejich děti chodí do školy. Na jednu stranu zde byla ve vzduchu cítit atmosféra vděčnosti a na druhou stranu, když jsem měla možnost se za asi deset žen modlit osobně, vyplývala na povrch spousta bolesti a těžkostí. Mnoho žen zůstalo samo, bez manželů (opustili je). Některé uvěřily v Krista a rodina se jich zřekla, některé byly vážně nemocné. Jedna dívka trpěla epileptickými záchvaty. Přicházely i muslimky...

Už jsem zde byla asi čtyřikrát a vidím, že i postupně vzrůstá důvěra rodičů. Na setkání přišlo mnoho žen - maminek, a tak pro mne bylo jednodušší se s nimi dát do řeči a nabídnout jim modlitbu. Mnohé z nich plakaly a já s nimi. Trhalo mi srdce slyšet jejich těžkosti. Řada žen čekajících na

Říjnová návštěva
děti a jejich rodin
v Etiopii.

**Atmosféra
vděčnosti
smíchaná
s bolestí a
těžkostmi.**

modlitbu se postupně zvětšovala. Klidně bych tam zůstala celé odpoledne, ale čas hrál proti nám. Později jsme se již modlili za nemocné děti jen hromadně. Kéž by se jich Bůh viditelně dotkl!

Místní pracovníci však dělají skvělou práci. Intenzivně se dětem věnují. Dokonce jsou do pomoci zapojeni také starší mládežníci z projektu. V loňském roce zde uvěřilo šest dospělých a tři děti. Za celou dobu celkem 33 lidí včetně dětí.

Mnohé ženy se snaží uživit přeprodáváním zeleniny, ovoce, nebo prodávají vlastnoručně připravenou indžeru (tradiční etiopské jídlo), sbírají dřevo, jiné mají malý obchůdek či perou prádlo. Mám radost, že využívají své možnosti k zajištění rodiny. Když jsem s nimi hovořila, všechny velmi upřímně děkovaly za pomoc, kterou jim poskytujeme.

Připravili jsme pro děti také přáníčka s fotografiemi z loňské návštěvy - na konci o ně byla pořádná bitka, a předali i fotbalové a volejbalové míče a freesbee od dětí z ostravského sboru. Každý z vás má možnost dětem zase napsat dopis, který bychom jim předali letos na podzim.

Centrum, kde se tyto děti s rodinami scházejí, je nyní z podpory Nehemie bezpečně oploceno (a nyní se dokonč-

Rozestavěná škola v Kofele

ETIOPIE

jak zlepšit práci mezi dětmi a rodinami a poobědvali dušené koží maso holýma rukama a setkání ukončili šálkem horké kávy - čerstvě upražené.

Z celého srdce děkujeme všem, kteří se za děti a jejich rodiny stále modlíte a podporujete je svými financemi. Má to smysl. Vaše pomoc přináší pozitivní změny celé komunitě a vnáší naději i lepší život budoucí generaci.

Dostavme školu v Kofele

Nadchla mě rozestavěná stavba budoucí školy. Původně se do projektu zapojil jeden křesťanský podnikatel, který byl schopen za stejnou cenu postavit místo dvou budov tři. Nicméně vlivem války na severu Etiopie cena stavebního materiálu stoupla trojnásobně a nyní nejsou schopni budovu dokončit. Škola stojí na církevní půdě a záměrem je, aby všechny děti z projektu mohly chodit do církevní školy. Nyní ještě schází střecha na třetí budově, podlahy, elektřina, toalety a oplocení celkem za 600 tisíc korun. Věřím, že to společnými silami zvládneme dostavět. Pokud byste se chtěli také zapojit, budeme velmi vděční (var. s. 1202 s poznámkou školy). ■

Volné děti jsou k dispozici na našich stránkách. Podpora stojí 500 Kč měsíčně (lze i jednorázově) na na č. ú. 1057340/2060, v. s. 1202 (Kofele), 1204 Jimma. ■

jí toalety), a proto bychom rádi vybudovali na tomto místě i dětské hřiště (70 000 Kč), kde by děti mohly trávit více volného času a zároveň by sblížilo i jednotlivé rodiny, které zde přicházejí pro pomoc. Pokud byste se chtěli do této pomoci také zapojit, budeme vděční. (v.s. 1204 - hřiště)

Kofele. Už z dálky bylo slyšet docela legrační zvuky – bečení ovcí. Sešly se zde rodiny s dětmi a mnoho z nich přivedlo i své ovce, které jsme jim v rámci pomoci rodinám poskytli. Bylo to velmi vtipné, nikdy jsem si neuvědomila, jak silný hlas můžou zvířata mít. Při přivítání nás mnohdy hlasitě přehlušovaly. Atmosféra mezi rodinami se nyní značně změnila. Covid, vysoká inflace (až 40%) a loňské rabování jim vzalo naději na důstojný život. Proto jsme darovali 180 rodinám ovci, která jim později z prodeje mléka zajistí zisk, a 20 rodinám jsme pomohli otevřít malý obchod s ovocem či zeleninou apod.

Mohli jsme i zde předat vaše pozdravy a povzbuzení dětem, aby pilně studovaly. Na oplátku přinášíme spoustu děkovných pozdravů vám všem, kteří se na podpoře podílíte. Děti také dostaly přáníčka s fotografiemi z našeho loňského setkání a jsem ráda, že při rozdávání nikdo nepřišel o život... Předali jsme další várku fotbalových a volejbalových míčů z vašich darů. Společně jsme pak ještě probírali možnosti,

Hudba

pro všechny národy

Jaro Aviv

Mám opravdu radost, že se s vámi mohu opět sdílet touto cestou. Ve Skutcích 1,8 nám Ježíš přislíbil, že obdržíme moc Ducha svatého a že mu budeme svědky po celé zemi a až na konec světa. Bůh je Bohem národů a naším povoláním je k těmto národům jít a svým životem svědčit o jeho milosti a touze přebývat v srdcích lidí. A co si Bůh používá ve svém úsilí získat své děti zpět víc než právě naše životy? V poslední době často vnímám jeho stvořitelskou činnost všude kolem sebe. On neskutečně kreativním způsobem propojuje věci, situace, lidi, kteří by se jinak nikdy nespojili a proměňuje bolest a každou špatnou zkušenost v radost a požehnání pro nás. Co víc si můžeme přát? Když Bůh je s námi, nic nám nehrozí a nic nás od něj neoddělí.

Devět let v Německu. Kdyby mi někdo před devíti lety pověděl, že budu žít v Německu a že budu naplno v misii, asi bych mu těžko uvěřil a spíše bych toto tvrzení považoval za nereálné, a to vzhledem k tomu, v jaké situaci jsem se tehdy nacházel. Ale ano, je tomu tak, a já už teď mohu říci, že tato země je mým druhým domovem, a s hlubokým přesvědčením mohu tvrdit, že v Božím plánu záchrany Evropy Německo hraje klíčovou roli.

Když jsem v roce 2014 odcestoval s pár přáteli do Izraele, kde jsme v intenzivních chválách hledali Boží tvář, Pán ke mně před odletem zpět promluvil. Pár hodin před odletem zpět do Německa jsem seděl na pláži a s upřímným srdcem jsem Bohu vzdával díky za jeho odpuštění a milost, kterou mi projevil tím, že mi dal novou naději a domov v Herrnhutu. V tu chvíli na mě sestoupil Duch svatý a řekl: „Vrať se zpátky do té země. Položím před tebe národy. Budeš mě chválit a ony mě poznají jako svého Otce.“ A také se tak stalo!

Vrátil jsem se zpět do Herrnhutu do pekárny, kde jsem tehdy pracoval, a majitel té pekárny mi oznámil, že je to můj poslední den, kdy pečou chleba. Bůh k němu během mého pobytu v Izraeli promluvil a oznámil mu, že mě má vyslat na misijní pole. Tento Boží přítel (Gottfried) uposlechnul a společně s místním domem modliteb mě vyslali a pomazali mě k misii. Asi dva měsíce poté přišla první velká vlna uprchlíků do Německa. Měl jsem vizi, kdy jsem viděl duhu nad uprchlickým táborem a Ježíš mi řekl: „Chceš-li mě blíže poznat, jsem zde uvnitř.“ Na jeho volání jsme společně s dalšími muzikanty reagovali tím, že jsme v těchto uprchlických táborech začali hrát koncerty chval. A jak mi Pán

v Izraeli přislíbil, byl jsem mezi těmi národy, kterým se On dával poznat jako Otec. Během naší několikaleté služby v uprchlických táborech se obrátilo mnoho muslimů k Pánu a dnes sami slouží mezi svými lidmi.

Jednou jsme hráli v Norimberku koncert pro uprchlíky v katolickém kostele. Kostel byl plný směsice různých národů. V ten den mnoho z nich reagovalo na Boží lásku, přijali odpuštění a našli pokoj. Toto se událo v roce 2017 a od té doby se tito lidé stále scházejí na stejném místě (ovšem ne už uvnitř kostela, ale před ním). Vznikla z toho venkovní církev bez budovy a již pátým rokem se každou středu schází před kostelem více jak 300 lidí. Dostávají potravinové balíčky plus slovo Boží a chvály. Vždy, když jsem tam, jsem dotčený tím, jak jich přichází více a více (tentokrát lidé převážně z Ukrajiny) a v očích mají hlad po naději a pokojném životě. Často, když před těmito lidmi hraji, tak je vnímám jako ovce, které hledají pastýře, a Pán mi řekl: „Tito lidé jsou hladoví – tak jim dejte najíst vy.“ Vždy mě hřeje u srdce vidět jejich rozzařené tváře, když cítí přijetí a lásku. Pán koná nadpřirozené věci přirozeným způsobem.

A hle, je tu nové. Ne vždy jsem byl Bohu věrný, i když On stále byl. Měl jsem období tzv. ztraceného syna. Otec mě našel jako krvácející zvíře ležící v příkopě na okraji silnice. Přijal mě zpět do svého domu. S láskou o mě pečoval. Uzdravil mé srdce, dal mi bílý šat a na ruku mi nasadil prsten, který značí jeho přízeň. Toto je již mnoho let zpět, ovšem já stále mohu zažívat efekt a dopad jeho milosti, kterou mi projevil. Je to něco jako dlouhotrvající účinek, a když se ohlédnu zpět, mohu dosvědčit sám sobě, že Jeho láska nezná hranic a nic jí nepřekáží. Nemůžeme udělat nic, co by způsobilo, že by nás miloval méně. S hlubokou radostí v srdci bych vám rád poukázal na jeden z důkazů této bezpodmínečné lásky.

Před několika lety mě Pán poslal v rámci naší služby uprchlíkům v Evropě do Iráku. Tam jsem navštívil

Jaro nyní i se svou manželkou Terezou společně žijí v Německu a pracují mezi uprchlíky.

uprchlické tábory a seznámil se v místní církvi s talentovaným zpěvákem, který později s námi natočil první album chval pro Irák. Na tomto albu jsme úpěnlivě pracovali dva roky s muzikanty z několika národů a díky Bohu album spatřilo světlo světa a nyní je oficiálně vydané společně s hudebním klipem. Odkazy najdete zde.

Klíčové setkání. Když jsme album vydali, tak jsem jej propagoval na Facebooku a jedna sestra, kterou znám z YWAM Herrnhut,

si u nás objednala pár kusů CD. Objednávku jsem zaslal a zpětně poděkoval. Zanedlouho jsme se s touto sestrou opět spojili a nakonec jsme se shodli, že by bylo fajn se sejít. A dnes mohu říci, že takto jsem poznal svoji nynější manželku Terezu, která pochází z Německa a má polské kořeny. Zde jsem opravdu viděl znovu neskutečně kreativní dílo Boží. Tereza pořídila v roce 2014 první fotku naší služby Symfonie Národů v Herrnhutu (na to jsme společně přišli později). My se viděli tehdy jenom jednou a po mnoho let jsme o sobě nevěděli. Kdybych já tehdy neodletěl do Iráku, nenatočil to album a nepublikoval jej v Německu, nikdy bychom se nesešli a Tereza by teď nebyla mojí ženou. Tato cesta ji najít byla také protkaná ne příliš příjemnými situacemi, ale chci vás povzbudit. Když jsme někdy zmatení a možná i trošku ztraceni, Bůh není daleko, nese nás v náručí a pak nás znova postaví na nohy a ukáže nám, co pro nás připravil. Vždy jsem tak trošku v srdci přemýšlel, kdy má práce tady v Německu skončí. Ovšem Bůh měl jiný plán. Nyní jsem si německý národ v podobě Terezy vzal nastálo a již brzy přijde na svět naše první dítě, které je požehnáním tohoto propojení národů. Bůh je veliký!

Služba SoNs. Rád bych se krátce také s vámi podělil s tím, co Bůh dělá v naší službě Symfonie Národů. Brzy oslavíme již osmý rok naší práce na poli misie a Pán nám posílá mnoho nových členů, kteří se chtějí zapojit do našich aktivit. Je nás teď kolem 18 lidí a nadále sloužíme semináři o chválách, hudební producentskou činností a koncertními turné po Evropě. Jak jsem již zmínil, loni v létě jsme v Praze natočili profesionální hudební klip společně s dokumentem o Symfonii Národů a projektu SoNs of Abraham (odkazy na www.nehemia.cz). Album již vysílala radiostanice církve v Bagdádu. Dostali jsme zprávu, že mnoho lidí do rádia volá a dává pozitivní zpětnou vazbu. Tamní lidé jsou povzbuzeni, že mnoho národů tímto projektem podporuje Irák a situaci v této zemi. Náš zpěvák měl již několik rozhovorů pro ostatní radiostanice, které projevíly zájem o vysílání tohoto

alba v rámci jejich programů. Chvála Pánu! Naším cílem je dostat hudební klipy do arabských televizních stanic a tímto zasáhnout větší skupiny arabsky mluvících národů. Od ledna do března 2023 zde v Německu budeme mít zpěváka z Bagdádu a máme vizi natočit další hudební klip v Izraeli, kde chceme tancem pro Boha propojit Araby s Židy a ostatními národy, a tím poukázat na jediného Boha, který nás propojuje. Pokud s námi chcete na tomto projektu spolupracovat, tak můžete kontaktovat kancelář Nehemie, kde bude probíhat sbírka na náklady spojené s tímto projektem. Také pokud byste chtěli Symfonii Národů ve svém městě či církvi, napište nám na info@sons-music.de.

Svědectví Irák – útok. Již pár let trpím s nosními dutinami. Těžce se mi dýchá a často mám migrény. Měl bych podstoupit operační zákrok v Německu, ovšem operace byla již několikrát odložena vzhledem k možným komplikacím spojenými se zlomeninou nadočnice. Původním plánem bylo loni v listopadu odletět společně se Symfonií Národů do Bagdádu, kde jsme chtěli tamní církvi oficiálně předat za Česko a Německo projekt SoNs of Abraham. Ovšem kvůli mému zdravotnímu stavu se celý výjezd odložil na neurčito.

Často jsem se Pána ptal, proč to tak dlouho trvá a proč mám tyto zdravotní komplikace. A věřím, že jsem od něj dostal výraznou odpověď.

V Bagdádu nedávno došlo k útoku na tamního misionáře z USA, který byl usmrčen únosci nedaleko jeho domu. Hned poté mě kontaktoval náš zpěvák Danny a sdělil mi, že to byl jeho přítel a bydlel v jeho ulici v domě naproti. Také mi oznámil, že pro nás se Symfonií měl připravený dům hned vedle domu tohoto bratra, na kterého byl spáchán útok. Vidím v tom Boží zásah shůry. Náš původní termín se shoduje s datem, kdy v této ulici došlo k pokusu o únos a dost možná bychom byli jako mezinárodní tým v ohrožení. Věřím, že nás všechny Pán takto ochránil. Jeho cesty jsou nevyzpytatelné. Jemu buď chvála.

Rád bych vám všem vyjádřil své poděkování. Obzvláště církvi CBH Praha (Stanislavu Bubíkovi, Davidovi Symonovi) a Nehemii, kteří za mnou věrně stojí již několik let. Také vám děkuji za modlitby a přátelství, které se mi od vás dostává. Mám Čechy moc rád a věřím, že Boží srdce tlučte pro náš národ a že On chystá vyličit své lásky do srdcí lidí v naší zemi.

Misii Jara Aviva můžete podpořit na č. ú. 1057340/2060, v. s. 2304. ■

Návrat do Jižní Asie

Eliška

Už to jsou dva roky, kdy jsme psali do Nehemia Info o změně našich plánů na návrat do Jižní Asie. V důsledku covidu jsme s manželem byli od března 2020 v České republice. Mezitím se nám narodil syn Timothy. Teď ale můžeme s radostí oznámit, že jsme se v září 2022 do Jižní Asie opět vrátili. Trvalo nám poměrně dlouho se jako rodina dostat do bodu, kdy jsme byli na návrat celým srdcem připraveni.

Zejména po narození Timothyho nebylo pro mě snadné si představit, jak budu v Jižní Asii fungovat jako matka s malým dítětem. Zároveň se ale Muthovo srdce stále toužilo vrátit do své rodné země a sloužit mezi těmi, kteří jsou na okraji společnosti. Nakonec k nám Bůh začátkem léta tohoto roku jasně promlouval ohledně návratu do Jižní Asie, dával svůj pokoj do srdce a ujištění, že všechny naše strachy můžeme vložit na něj, že se o nás postará.

Bůh nám také připomínal sny a vize, které jsme od něj přijali pro naši službu v Jižní Asii, ještě než jsme v roce 2020 přijeli do ČR. V jednom snu, který jsem měla, byla žena v saree (tradiční jihoasijské oblečení) sedící v tureckém sedu, která měla v náručí plačící miminko. Jak miminko plakalo, žena jej tloukla, aby umlklo. Čím více ho ale tloukla, tím více děťátko plakalo. Přistoupila jsem k ženě a vzala dítě do rukou. Všimla jsem si, že je dítě zraněné, a to byl důvod jeho pláče. Byl to obraz společnosti, ve které mnoho lidí z různých

Po dvou letech jsme opět zpět v zemi, kde jsem pomáhala lidem vyjít z pracovního otroctví.

ných důvodů zažívá zranění a těžkosti. Sen nám připomínal, že Bůh se chce těchto lidí ujmout, chce jim dát poznat svou otcovskou lásku a chce, aby zažili jeho uzdravení.

V září jsme se tedy vrátili, a to do stejného místa, ve kterém jsme byli před covidovou pandemií. V prvních měsících nás čeká hledání konkrétní podoby naší služby a hledání případných partnerů zde na místě. Muthu se také zaměřuje na své zdraví. Po dvou letech, kdy měl různé zdravotní komplikace, které narušovaly jeho každodenní fungování, lékaři zjistili, že má špatnou funkci štítné žlázy. Díky léčbě se konečně pomalu začíná cítit lépe, a to jak na mentální, tak fyzické úrovni.

V uplynulých letech jsme byli svědky odchodu mnoha služebníků ze země, ve které jsme, v důsledku rostoucí antikřesťanské (obecně antiminoritní) agendy ze strany současné pravicové vlády. Jsme vděční Bohu, že nám dveře otevřel a přivedl nás zpět. Naše plány jsou dlouhodobé (dostali jsme celoživotní vízum). Jsme plní naděje a očekávání na to, co Pán Bůh připravil. Děkujeme, že jste na této cestě s námi. Budeme vděční za vaše modlitby. ■

Další kamion pro Ukrajinu

Ještě na konci roku 2022 jsme vyhlásili sbírku zimního oblečení pro Ukrajinu a podařilo se nám vyslat plný kamion pomoci.

Miroslava Cásková

V prosinci se nám podařilo ještě před Vánocemi poslat kamion s teplým oblečením a botami, dekami, polštáři, spacáky, plynovými vařiči, základními léky, termofory, svíčkami, bateriemi a reflexními páskami. Nakonec jsme spolu s vámi zaplnili dvě třetiny kamionu. Odeslali jsme navíc i díky štědré finanční podpoře také 17 generátorů a 10 palet jídla.

Děkujeme, že nepřestáváte podbírat ruce našim ukrajinským přátelům a sborům. Celý kamion putoval do církve v Lucku, kde jeho náklad dobrovolníci dále rozvázejí tam, kde je nejvíce potřeba. Část této pomoci také směřovala do sboru Konstantina Melnika v Krivém Rohu. Děkujeme! ■

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):

Citfin Praha • číslo účtu: 1057340/2060

(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)

ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

- 1000 **HUMANITÁRNÍ PROJEKTY**
 1001 Fond náhlé pomoci
 1002 Irák - pomoc Jezídům
 10021 Irák - pomoc ženám
 10022 Irák - pomoc dětem
 10023 Irák - Sindžár
 1003 Lékařská pomoc dětem
 1004 Perské Bible - Írán
 1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
 1009 Ukrajina - uprchlíci
 1010 Pomoc uprchlíkům - obecný
 1101 Kavkaz - kráva do každé rodiny
 1120 Ukrajina - dětské domovy
 1202 Děti Etiopie - Kofele
 1203 Děti Tanzanie - Masajové
 1204 Děti Etiopie - Jimma
 1301 Severní Korea - pekárna
 1302 Čína - vodovod
 1303 Čína - humanitární pracovníci

- 2000 **MISIONÁŘI**
 2101 Chorvatsko - Václav Bednář
 2103 Moldavsko - práce s dětmi
 2104 Řecko - Uhlířovi

- 2201 Tanzanie - Zuzka
 2202 Čad - Kateřina
 2301 Asie - Vretonkovi
 2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
 2303 Wojnarovi
 2304 Jaro Aviv
 2305 Felagund - misie ve Střední Asii
 2306 Ivana - Střední Asie
 2307 Manželé "A" - Jižní Asie
 2308 MP - arabský poloostrov
 2309 Manželé "K" - Asie
 2501 Thomas a Marcela Hemphillovi

- 3000 **PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI**
 3102 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
 3301 Izrael - obnova lesů na Karmelu

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

- 5000 **PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ**
 5101 Ukrajina - pastor Pavel Golub
 5102 Ukrajina - podpora romských pastorů
 5103 Ukrajina - pastor Konstantin Melnik
 5104 Ukrajina - Doněcká oblast
 5201 Etiopie - evangelisté TFM

Sponzor: QUANTUM SOLIDUM

QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**

WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

- 5202 Etiopie - farma
 5203 Etiopie - Bible
 5301 Čína - Bible pro Čínu
 5302 Jakutsko - Ilja a Aňa
 5303 Evangelisté ve Střední Asii

6000 SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.

- 6004 Neurčené dary
 6410 Mzdy a dotace na mzdy

8000 SERVISNÍ PODPORA MISIE

- 8104 Vzdělávací kurzy Kairo a akce
 8201 Časopis Nehemia INFO

Redaktor Miroslava Cásková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info
 Selská 29,
 736 01 Havířov-Bludovice
 Česká republika

Telefon 703 438 026
E-mail office@nehemia.cz
Web www.nehemia.cz
Facebook facebook.com/NehemiaCZ
Registr. číslo: MK-ČR E 14261

Izraelské lesy a
pracovní týmy
na rok 2023.

Obnova lesů na Karmelu

Karel Káňa

Po vynucené covidové přestávce se znovu rozjždí „Pomoc lesům na Karmelu“. V době známého svátku stromů Tu B-Svat pojede tým mužů se Stanislavem Bockem do severního Izraele. Abyste to nemuseli googlovat, svátek připadá na 6.2.2023. Uvažuje se o 12 dnech a pěti mužích. Budou dělat prořezávky a protipožární ochranu lesa. Vzhledem k svátkům taky nějaké stromy zasadí. V současné době běží rychlé přípravy. Nová dobrá zpráva je, že se projednává veliký zalesňovací projekt v severním Izraeli. Jak dlouho jednání potrvá, není známo, ale bylo by krásné, kdybychom se do toho mohli v budoucnu zapojit!

Na podzim uvažujeme vyslat břeclavskou hudební skupinu Nachamu Ami, aby v Izraeli odehráli několik koncertů a současně sázeli stromky a sbírali osivo lesních dřevin. Jsme vděční, že izraelská organizace KKL má o práci našich dobrovolníků zájem. O pracovních výjezdech vás budeme průběžně informovat. Vaše případné dotazy rádi zodpovíme. Budeme vděční za modlitby za Boží vedení i za Izrael celkově.

Projekt "Pomoc lesům na Karmelu" můžete podpořit zasláním daru na účet 1057340/2060 pod variabilním symbolem 3301. ■